

zullen we maar hopen...." „Ja, maar waar en wanneer? En hoe zal de wereld er dan uitzien?"

Pauline liep tusschen de mannen in. Jachtig, en met een ril, had zij van beiden tegelijk een arm gegrepen. Bezorgd keek Huib naar haar mooie gezichtje: „Lieneke.... Voel je je vervelend?.... We gaan gauw na'huis."

„Ja.... Wat een atmosfeer toch in zoo'n koffiehuis.... En daarbij dat gepraat.... over zulke afschuwelijke dingen."

„Je moet er vooral niet te veel van gelooven, hoor," bromde Vechtel wijs. „Buitenlanders die hier komen, ze overdrijven allemaal. Maken zich graag interessant, hè? Ben je koud? Geef me maar een stevigen arm. Ook eigenlijk niets voor zoo'n fijn en teer vrouwtje.... die verhalen..."

„Wat? Waarom? Vin' je me dan zoo'n luxepoppetje?" Iets verdrietig-bitters klonk door in haar stem.

„Nee-nee, dat niet hoor!" Hij lachte beschermend. „Maar wel oversensitief.... En zoo levende buiten de booze wereld.... Moet je zoo'n mevrouw Hulshorst voor hebben, een die alles weet en meeleeft.... zoo'n door de wol geverfde...."

„Dat door de wol kan je d'r ook wel aflaten. Allemachtig, wat had dat menschje zich toegetakeld!" En Huib praatte en grapte nog door om zich wat af te leiden, wat op te halen. Hij had er het land over, dat hij Pauline in dat café had gebracht. En ook dat Vechtel nu met hen meeliep hinderde hem, en dat die twee, zoodra buitengekomen, weer zoo familjaar met elkander geworden waren. Wat Pauline toch zag in dien als kunstenaar gewichtig poseerenden volksjongen? Talent — nou ja! Hij kwam dikwijls bij hen tegenwoordig, had zelf aangeboden teekenles aan Bertje te geven. En zijn toon, als hij met Pauline praatte, werd aldoor vrijmoediger, intiemer. Zoo bespottelijk ijdel ook — hij had zijn jongensachtige schuchterheid afgelegd en scheen nu te denken dat hij indruk op haar maakte. Dat jijen en jouen voortdurend, het ergerde Huib. 't Was ingevoerd in zijn afwezigheid — hij had er wel genoeg mee moeten nemen, sinds Lieneke 't heel natuurlijk scheen te vinden. Ze waren immers vrienden!

Of zijn critische vriendin binnenkort weer eens op zijn atelier kwam kijken, vroeg Vechtel nederig. Hij had verscheiden nieuwe dingen staan waarover hij graag haar opinie zou hooren.

„O ja? Al verscheiden? 't Is toch, dacht ik, nog geen maand geleden, dat ik bij je ben geweest. Heb je zoo ontzettend hard gewerkt — of zoo vreese-lijk vlug?"

„Hm.... ja.... dat weet ik nou niet zoo precies, hoor! Misschien heb ik die vorige keer wel wat achtergehouden.... Och, hard gewerkt